

smutecnireci.cz

Vážení pozůstalí, milá rodino, vážení přátelé,

dnes se scházíme k uložení urny paní Anny Svobodové, pro mnohé z vás Aninky. Přicházíme s vděčností za její život a s tichou bolestí nad ztrátou, která na nás dolehla.

Nemluvím zde jako rodinný příslušník, ale jako ten, kdo smí vaši Aninku doprovodit poslední cestou a kdo naslouchal vašim vzpomínkám, pečlivě a s úctou.

Aninka se narodila 6. ledna 1942 v Plzni.

Po studiích ekonomie zasvětila svůj pracovní život přesnosti a řádu – byla pečlivou účetní ve stavební firmě.

S manželem Jiřím, který ji předešel, vytvořili domov, v němž se vyrůstalo s jistotou a s respektem.

Z jejich manželství vyšli synové Tomáš a Lukáš.

A když přišla léta, která se jiným zdají klidnější, Aninka je naplnila novým smyslem:

věnovala se vnoučatům – Elišce, Šimonovi a Davidovi – a jako dobrovolnice docházela do domova seniorů, kde nabízela čas, trpělivost a laskavé slovo.

Byla spolehlivá a spravedlivá, s jemným nadhledem, který dokázal odlehčit i to, co se odlehčit zdálo těžké.

Měla ráda logické hádanky a šachy – ne pro soutěž, ale pro radost z čistého myšlenkového tahu.

Možná i proto si rodina s láskou vybavuje zimní večery u šachovnice, kdy se ticho mezi tahy stávalo prostorem blízkosti.

A z dalších drobných obrazů: první svíčka na adventním věnci, kterou tradičně rozsvěcovala právě ona,

s klidem, který jako by udával rytmus celému prosinci.

A pak vůně lineckého cukroví, jež s radostí pekla pro všechny – pořádek plechů, přesnost receptu, a přesto pokaždé kousek navíc pro toho, kdo zrovna potřeboval přidat.

Úcta k druhým, odpovědnost, pravidelnost a rodinná sounáležitost – to nebyla slova do rámu, ale každodenní praxe.

Uměla nabídnout povzbuzení bez zbytečné okázalosti a tichý humor, který nenápadně urovnával den.

To je to, co nám bude chybět: její jistota v běhu obyčejných chvil, pořádek, jenž neomezoval, ale držel, slova, po nichž se dýchalo o trochu lehčeji.

Dnes uložíme její urnu do rodinného hrobu.

Je to návrat do kruhu těch, které milovala, a které vy – Tomáši, Lukáši, a vy, Eliško, Šimone a Davide – nesete dál.

Bolest z odchodu patří k této chvíli; stejně tak však patří i vděčnost.

A s ní tiché odhodlání, že hodnoty, které Aninka žila, nezůstanou jen ve vzpomínkách,

ale promění se v naše jednání – v pečlivost, která druhé neodpuzuje, ale chrání, v spravedlnost, která nehlučí, v laskavost, která se nevyčerpá, v malá každodenní gesta, jež drží rodinu pohromadě.

Aninko, děkujeme za světlo první svíčky, za klid mezi šachovými tahy, za přesnost, která nebyla tvrdostí, a za humor, který byl něhou.

Děkujeme za roky, které jsi nám darovala.

Nyní prosím přijměme krátké tiché rozloučení.

Poté se společně pomodlíme za pokoj její duše.

Ať odpočívá v míru a to, co v nás zasela, ať v nás vytrvá.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz. Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz